

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΠΕΝΘΕΡΑ ΕΝΤΟΣ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μαρτίου τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, κάμπτων ἡμέραν τινὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Δρουέτ, εὐρέθην ἀπέναντι τοῦ φίλου μου Παύλου Β.. Ἡ ὠχρότης του με κατετάραξε.

- Τί ἔχεις λοιπόν ; τὸν ἠρώτησα.
- Φλε μου, φοβοῦμαι...
- Σὺ ! φοβείσαι ;
- Ναι, φοβοῦμαι καὶ φοβοῦμαι ὑπερβολικά...

φρικωδῶς.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, κατόπιν χαμηλοφώνως, προσέθηκεν.

— Εἶναι ὀκτὼ ἡμέραι, ἀφ' οὗτο ἐφόνευσα... ἐφόνευσα κάποιον...

— Σὺ, εἶναι ἀδύνατον !... ἐφόνευσες ;.. ἀλλὰ ποῖον ;

— Τὴν πενθεράν μου...

— Τὴν πενθεράν σου ! ἀλλ' αὕτη ἔχει ἀποθάνει πρὸ τριῶν μηνῶν...

— Μάλιστα, ἀλλὰ ἐγὼ τώρα ἐφόνευσα μέρος αὐτῆς.

— Καλὲ, τί λέγεις ; εἶσαι τρελλός ;

— Ὅχι... ἀλλὰ φοβοῦμαι, μήπως γείνω ἐὰν αὕτη ἐξακολουθήσῃ.

— Ἐάν, ἐξακολουθήσῃ... ποιὰ.

— Ἡ φωνὴ της ..

— Ἀλλὰ ποιὰ φωνή ;...

— Ἡ φωνὴ τῆς πενθερᾶς μου.

Ἐἶχον ἀκούσει περὶ τῆς φωνῆς τοῦ αἵματος, δὲν ἐγνώριζον ὅμως τὴν φωνὴν πενθερᾶς ταφείσης. Ἴδου λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ διηγήθη ὁ φίλος μου Παῦλος Β..

— Γνωρίζεις πόσον ἡ σύζυγός μου εἶναι νευρική, καὶ ἀνυπόμονος.

Κατὰ βάθος δὲν εἶναι κακὴ !... ὄχι, ἀλλὰ μεμψιμοιρὸς καὶ ἰδιοτρόπος εἰς τὸ ἔπαρκον. Δὲν δάνκει... ἀλλ' ὅμως γρατσουνίζει... Ἐν τούτοις ἐγὼ ἠσθάνομην βαθὺν σεβασμὸν δι' ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλον τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν σύντροφον τῶν ἡμερῶν μου δὲν λέγω ὅτι τὴν ἐλάτρευον, ὄχι, ἀλλὰ τέλος τὴν... ἀνειχόμεν, ἂν καὶ ἦτο χαρακτήρος λίαν ἰδιοτρόπου· καὶ τὸ χεῖριστον .. ὅτι διέπραξα τὸ λάθος νὰ ἐμβάσω τὸν λύκον αὐτὸν εἰς τὴν γαμήλιον μάνδραν... Ἡ σύζυγός μου, ταχέως ἀντελήφθη τὰς ὄχι εὐνοϊκάς, πρὸς τὴν μητέρα της διαθέσεις μου, ἀλλὰ τὰς ἀντελήφθη πολὺ μεγαλειτέρως ἀφ' ὅ,τι πράγματι ἦσαν.

— Παῦλε, μοὶ ἔλεγεν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον μας, δὲν ἀγαπᾶς τὴν μητέρα μου, τὸ βλέπω κάλλιστα, ὄχι... δὲν ἀγαπᾶς τὴν μητέρα μου.

— Ἀλλὰ ναί, ἀγαπητὴ μου, τῇ εἶπον, τὴν

ἀγαπῶ, ἀλλ' ὅμως τὴν ἀγαπῶ... ὡς δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ τὴν πενθεράν του... Δὲν ἀπαιτεῖς βεβήτως νὰ τὴν ἐναγκαλιζώμαι καὶ τὴν θωπεύω κάθε σιγμὴν; τοῦτο εἶναι ὄχι πλέον γελοῖον, ἀλλὰ καὶ ἀπρεπές...

— Καί... ἄλλως τε, ἀντὶ νὰ τὴν ἀσπάζεσαι, εἶπεν ἡ σύζυγός μου, πολὺ περισσότερο θὰ ἐπεθύμεις νὰ τὴν πνίξῃς· δὲν εἶναι ἀλήθειαι, ... αἰ... εἶπέτο... ὄχι;... εἶπέτο.

— Ὅχι, φιλάττη μου, ὄχι, σὲ βεβαίω ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι ἀπλῶς ὑποθέσεις καί...

— Ὑποθέσεις... Ἀλλὰ παραδέξου τοῦλάχιστον ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὴν μητέρα μου, ὅτι σοὶ φέρει κόπον νὰ τὴν βλέπῃς κατὰ πρόσωπον.

— Ἀλλά, ναί, προσφιλέ μου, τῇ ἀπάντησά, καὶ κατὰ πρόσωπον, καὶ πλαγίως, καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὴν βλέπω ἄνευ δυσταρεσκείας.

— Τὸ γνωρίζω... πρὸ πάντων γνωρίζω ὅτι σοὶ ἀρέσκει νὰ τὴν βλέπῃς ἐκ τῶν ὀπισθεν, δηλαδή, ὅτε ἀνχωρεῖ... Ὡ! δὲν θὰ ἠμπορέτῃς νὰ μὲ ἀπατήσῃς, ὄχι!... δὲν ἀγαπᾷς τὴν μητέρα μου!...

Καὶ οἱ καταρράκται ἤνοιξαν, καὶ σωρεία ὕβρεων ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ταῦτες ἠκολούθησαν τὰ δάκρυα, οἱ λυγμοί, καὶ τέλος τ' ἀπαραίτητα νεῦρα...

Ἡ κυρία Μορλέκ, ἡ πενθερά μου, ἔδραμε μὲ ὀφθαλμούς φλογισμένους, ὀδόντας συνεσφιγμένους, μὲ φωνὴν ξηρὰν καὶ συρίζουσαν.

— Ἀπὸ τώρα, κύριε, ἀπὸ τώρα!... Α! ἐγνώριζα πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἀγαποῦσες τὴν κόρην μου, τὴν ἀγαπητὴν μου Ἐλοῖζαν!... Ἐὰν δὲν εἶχεν ἐμέ!... Ποῖος ξεῦρει τί σκηνὴν τῆς ἐκάματε!...

— Ἀλλ' ὄχι, κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Μὴ ὀρκίζεσθε κύριε, μὴ ὀρκίζεσθε, γνωρίζω ἐγὼ τὴν ἀξίαν τῶν ὀρκῶν σας... Α! ἐὰν ἤθελον νὰ εἶπω ὅ,τι γνωρίζω... εἶσθε, κύριε, χαρτοπαίκτης, σπαταλὸς, ἐπιστρέφετε ἀργὰ τὸ ἐσπέρας... Ἐὰν ἔχετε ἀκόμη ὀλίγην καρδίαν, βοηθήσατέ με τοῦλάχιστον νὰ ἐπαναφέρω τὴν κόρην μου εἰς τὸν ἑαυτὸν της... Ἐκεῖ... φέρετε τώρα ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ φιαλίδιον... ἡ δόσατέ της σεῖς κάλλιον νὰ μυρισθῇ... ὄχι ἔτσι... ὑπὸ τὴν ῥίνα, κύριε, ὄχι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς! ὦ! οἱ ἄνδρες!...

Καί... ἡ σύζυγός μου ἤνοιξεν ὀφθαλμούς χαύρους. Παρατηρήσας με, ἐψιθύρυσεν.

— Ἀχ! Παῦλε, δὲν ἀγαπᾷς τὴν μητέρα μου...

Καὶ ἡ κυρία Μορλέκ, συμπτύσσουσα τὸ μαν-

δήλιον ἐντὸς τῶν νευρωδῶν δακτύλων της προσέθηκε μὲ τὴν ξηρὰν φωνὴν της:

— Ἀ! κύριε, δὲν ἀγαπᾷτε τὴν κόρην μου...

Καί... τί τὰ θέλεις φιλε μου! σκηνῆς ὁμοίας ἢ καὶ παραπλησίας ὑπέμεινα κατὰ συνέχειαν ἐπὶ τρία ἔτη.

Ἦδη παρήλθον τρεῖς μῆνες ἀφ' ὅπου ἡ κυρία Μορλέκ ἀπεδήμησεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Τὴν συνώδευσα μέχρι τῆς θύρας τῆς τελευταίας αὐτῆς κατοικίας μεθ' ὅλου τοῦ ὄρειομένου αὐτῆς σεβάσμου.

Ἀφ' οὗ ἡ κυρία αἰτία τῆς οἰκιακῆς μου τρικυμίας ἔπαυσεν ὑφισταμένη, ἐνόμισα ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀπέλαυον σχετικῆς γαλήνης. Καὶ ὅμως, θὰ ἴδῃς ὅτι πολὺ ἐλανθάσθην εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μου.

Ἐν τῇ θλίψει της, ἡ σύζυγός μου, ἐνεκλείετο πολλάκις μόνῃ ἐν τῷ δωματίῳ της ἄνευ ἐλακλήρου. Ἦτο φυσικόν, ἐπροφυλαττόμενη μὴ ταράξῃ τὴν ἱεράν αὐτῆν ἀπομόνωσιν. Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσα ὀμιλεῖν ἐν τῷ δωματίῳ της. Ποῖος ἄρα γὰρ νὰ ἦτο μαζί της;... Ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν καὶ ἠκροάσθην... Φρίκη! ὁμιλεῖ μετὰ τῆς μητρὸς της· μάλιστα, ἦτο ἡ ξηρὰ ἢ συριστικὴ φωνὴ τῆς κυρίας Μορλέκ. Ἦτο ἡ πενθερά μου! δὲν ἠπατώμην... Καὶ ἤκουσα τὸν ἐπόμενον διάλογον:

— Μὲ ἀγαπᾷς, ἀγάπη μου, λέγε μου;

— Μάλιστα, μαμά μου.

— Ὁ σύζυγός σου εἶναι θηρίον, κόρη μου, θὰ σὲ κάμῃ ν' ἀποθάνῃς ἀπὸ λύπην, ὡς ἔκχεμε καὶ ἐμέ...

— Α! μαμά μου!...

Ἐδῶ δάκρυα καὶ θρήνοι τῆς συζύγου μου.

— Ὅταν θ' ἀποθάνω θὰ μ' ἐνθυμῆσαι; λέγε μου, ἀγάπη μου, καὶ ἐὰν ὁ σύζυγός σου σὲ καθιστᾷ δυστυχῆ, θὰ ἤμῃ πάντοτε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ἐμπιστεύεσαι τὰς θλίψεις σου, διότι μόνῃ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ἐγὼ μόνῃ εἶμαι ἡ μητέρα σου, ἐγὼ εἶμαι ἡ μητερίτσα σου...

Ἦσθάνθην ὅτι ἐπλησίαζον νὰ παραρηνήσω... Πῶς! ἦτο ἐκεῖ ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶδον παρῆσαν, ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ὅτι εἶχα ἐλευθερωθῆ! καὶ τὸ χεῖριστον μὲ καταγόρει ὅτι τὴν ἐφόνευσα.

Ἔθεσα, τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ. Παρατήρησα τὴν σύζυγόν μου καθήμενην ἐμπροσθεν μικρᾶς τραπέζης, ἐπ' αὐτῆς δὲ τοποθετημένην μηχανὴν ἀγνώστου σχήματος· ἐξ ὧν ἠδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ, αὕτη συνίστατο ἐκ μικροῦ κυλίνδρου περιστρεφομένου διὰ λαβίδος. Ἐτεροὶ δὲ διάφοροὶ τροχίσκοι προσκροσμένοι ἐπὶ στήλης ἤλεκτρικῆς ἐκίνοῦν μικρὸν σάλπιγγα μεταλλίνην, δι' ἧς ἐξήρχετο ἡ ἐρασιμὰ φωνὴ

τῆς κυρίας Μορλέκ, καὶ ἦτις εἰς ἐκάστην στροφὴν τοῦ κυλίνδρου ἐπανελαμβάνεν ὑπορρίνωσ, ὡς διὰ νὰ μὲ χλευάσῃ!

— Μὲ ἀγαπᾷς, λέγε μου, ἀγάπη μου... ὁ σύζυγός σου εἶναι θηρίον.

Δὲν ἀντέσχον... Διὰ μιᾶς ὠθήσεώς μου ἡ θύρα ὑπεχώρησεν.

Εἰς τὸν κρότον αὐτὸν ἡ σύζυγός μου εὐρέθη ὀρθία.

— Κυρία, τῇ εἶπον, τί εἶναι αὕτη ἡ διασκέδασις;

Κύριε, ἀνέκραξεν, ἀρκεῖ πλέον ἕως ἐδῶ, μὴ βεβηλοῖτε ἕνα τάφον!

— Αὐτὸ τάφος! αὐτὴ ἡ μηχανὴ, τάφος!

— Μηχανή! ἄ! τὸν ἄθλιον! χλευάζει τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου!...

— Λοιπὸν εἶναι ἐκεῖ μέσα; ἠρώτησα σαρκαστικῶς

— Μάλιστα κύριε, μάλιστα, ἡ μήτηρ μου γνωρίζουσα ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν της ἤθελον μείνει ὅλως μόνῃ εἰς τὸν κόσμον, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν φωνογράφον τὴν φωνὴν της, τὴν ἀγαπητὴν φωνὴν της, κύριε, καὶ εἶναι ἐκεῖ, πάντοτε ἐκεῖ, κύριε, παρούσα ἀκόμη. Μὰς ἀκούει καὶ σὲ κρίνει...

Ἡ μικρὰ μηχανή, ὡς διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους τῆς συζύγου μου, ἀφῆκε μικρὸν θόρυβον ξηρᾶς κλαγγῆς, ὡς τὰ συγκρουόμενα ὀστᾶ σκελετοῦ, καὶ ἡ μεταλλικὴ φωνὴ τῆς κυρίας Μορλέκ ἠκούσθη:

— Μὲ ἀγαπᾷς, λέγε μου, ἀγάπη μου, ἐμπιστεύητι τοὺς πόνους σου εἰς ἐμέ, ὁ σύζυγός σου εἶναι θηρίον...

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται εἶναι πάρα πολὺ ἡσθάνομην τὸ αἰμά μου βράζον εἰς τὰς φλέβας μου... ἡ θύρα εἰς τεμάχια δὲν θὰ ἐξήρκει πλέον εἰς τὴν ἐκδικασίῳ μου. Καὶ ἡ ἐπάρατος μηχανὴ ἐξηκολούθει νὰ ὀμιλῇ ἀκόμη.

Πάραυτα! ὁ ποῦς μου ὑψώθη ἀκουσίως καί... Φράπ! εἰς τὸν φωνογράφον... εἰς τὴν μίαν γωνίαν ἡ μικρὰ τράπεζα μὲ τοὺς πόδας ἀνεστραμμένους, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἡ κατάρατος μηχανὴ εἰς τεμάχια, καὶ ἦτις καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτῆς πνοῇ ψυχοραγοῦσα ἔλεγε.

— Μὲ ἀγαπᾷς, λέγε, ἀγαπητή; Εἶπέτο... εἰς... τὴν... δυστυχῆ... μητέρα... σου... ὁ... σύζυγός σου... εἶναι ἐν... θη... ..

— Θηρίον! ἀνέκραξα· καλῶς! τὸ γνωρίζω κάλλιστα.

— Εἰς τελευταίος σπασμὸς τῆς μικρᾶς ἡλεκτρικῆς μηχανῆς καὶ τὸ πᾶν ἐτελειώσατε...

— Κύριε, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός μου τίλλουσα τὴν κόμην της, θὰ σὰς πῶ εἰς τὰ

δικαστήρια! ἐφονεύσατε... ἐφονεύσατε τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου...

— Παρήλθον ἕκτοτε ὀκτὼ ἡμέραι, ἀγαπητέ μου, ἡ σύζυγός μου ἀπεσύρθη παρά τινι γηραιᾷ θεῖᾳ της... Ὅχι μόνον ἀρνεῖται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν συζυγικὴν στέγην, ἀλλ' ἐπιμένει νὰ μὲ ἐνάξῃ εἰς τὸ κακουργιδικεῖον ὡς φονέα.

Λοιπὸν, πιστεύσόν με, αἰσθάνομαι τύψιν συνειδότος. Ἐκ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, της τοσον ὀλίγον ἀγαπητῆς ὅτε ἐζῆ, εἶχεν ἀπομείνει εἰς τὸν κόσμον, μετὰ τὸν θάνατόν της, μέρος τι... ἡ φωνὴ της, ἦτις ἐζῆ, διότι ἠκούετο, καὶ τὴν φωνὴν ταύτην... τὴν ἐφόνευσα!...

— !!!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἄνθῃ Χ. Βασιλειάδου.

ΧΡΥΣΑ ΟΝΕΙΡΑ

«Μειρακὺλῖα διηγήματα ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια!»

Πτωχὸς μέχρι τῆς χθὲς ὁ ἦρωας μου καὶ ἐρημος, μόνις ἀποζῶν ἐκ τῆς γραφίδος του, γραφεύς, ἀντιγραφεύς καὶ συγγραφεύς, μὲ καρδίαν εὐαίσθητον καὶ στόμαχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κενόν, ὄνειροπόλος καὶ ἐλεεινὸς—ἰδοὺ αὐτὸς σήμερον περίβλεπτος βυθισμένος μέχρις αὐχένος εἰς τὸ ἀπαστράπτον χρυσίον του, μόνις ἐνθυμούμενος τὸ πολύμοχον παρελθόν, ἐλάχιστα ἀντιλαμβάνομενος τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ παρόντος. Ἀνηράγη αἰφνης ὑπ' ἀγνώστου ἀγαθοεργοῦ δυνάμεως καὶ εὐρέθη πλούσιος, ἐξέχων, πανευδαίμων. Ἡ παντοδύναμος τύχη βεβαίως, τὴν ὁποίαν τοσίκις πρότερον κατηράσθη, διὰ τῆς μαγικῆς της ράβδου μετέτρεπεν ἤδη ἄρδην τὸν βίον αὐτοῦ, τοῦ ἐπέτρεπε τὴν εἴσοδον εἰς ἀγνώστους κόσμους καὶ τοὺς ἀθλίους τοῦ δωματίου του τοίχους ἀντικαθίστα δριστηκῶς διὰ μεγαλοπρεπῶν τοιούτων ἀπερῆντου καὶ χρυσοποιεῖντο μεγάρου.

Καὶ τώρα ὁ νέος βίος τοῦ ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις μεγάλας, λεπτὰς ἀλλ' ὄχι καὶ δυσχερῶσαι. Ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ ὑψηλοῦ μεγάρου του καλεῖ ἐν αὐτῷ εἰς χορευτικὴν ἐσπερίδα ὅλον τὸ ἀνώτερον κοινωνικὸν στρώμα τοῦ τόπου· πρέσβεις καὶ ὑπουργοὺς καὶ χρυσοκανθάρους ἐν μεγάλῃ καὶ ἐπιβαλλούσῃ στολῇ. Μετ' αὐτῶν εἰσέρχονται ἤδη εἰς τὴν εὐρείαν καὶ ἀπαστράπτουσαν αἶθουσαν χαρῆσαι κόραι, φιλόδονοι κυρίαὶ καὶ παρήλικες πλὴν σφριγῶσαι ἀκόμη καὶ οἰστρηλατούμεναι γραιαί, πᾶσαι τὰ μειδιάματα καὶ τὰς εὐχαριστίας των ἀποτει-

νουςαι πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, τὸν νεωστὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ στερεώματος ἐπιφανέντα λαμπρὸν ἀστέρα. Καὶ μεταξύ αὐτῶν ἰδοὺ καὶ ἐκείνη· ἐκείνη, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠτένιζε ποτε μὲ ὀφθαλμούς φλέγοντας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρριπτε διάπυρα βλεμματα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς συνήντων μόνον τὸν τράχηλόν της πάντοτε, ἀποστρεφούσης ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ δρομαίως παρελαυνούτῃ ἀμάξει, ἐφ' ἧς συνοδευομένη ὑπ' ἄλλου εὐτυχοῦς τοῦ Χρυσοῦ εὐνοουμένου ἐπέβαιναν ὑπερηφάνως. Αὐτὸς δὲ ἤρχετο τότε εἰς τὸ πενιχρὸν τοῦ δωμάτιον καταφορτὸς ἐκ παντοίων ἐγγράφων, ἀτινα ἐμελλε νὰ ἀντιγράψῃ, ἐργαζόμενος μέχρι βαθύας νυκτός, πολλακὲς μέχρι πρωῆς, ὑπο τὸ τρεμοσθύνον ἐπιβλαβὲς φῶς ἀναπήρου λυχνίας. Καὶ ἐρριπτεν ὄλα ἀπο τῆς περὶ τὸ μοναδικὸν παρθεῖον τραπέζης, ἧτις καιτοὶ μὴ ἐπιδεικνύοντα σεβασμίας διαστάσεις, ἀπετέλει ἐν τούτοις μετὰ τῆς σαθρᾶς καὶ ἐτοιμορρόπου παρκαπλεύρω· κλίνης τὰ μόνυ ὀγκώδη τοῦ δωματίου ἐπιπλα, ὑπερτούμενα ὑπὸ δύο σαθροτέρων καθισμάτων ἐκ χρονίας καὶ ἀνιάτου ποδάργους πασχόντων. Καὶ μετὰ τοῦτο ἤκουε τὰς σκιὰς τῆς τραπέζης μελαγχολικῶς τριζύσας ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐγγράφων του, ἐξέπεμπε βαθὴν στεναγμὸν καὶ λαμβάνων κατόπιν τὴν γραφίδα ἤρχιζε νὰ γράφῃ, ὀλοὲν κυρτούμενος, τείνων πρὸς τὸ μόνον ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἡ μοῖρα κατόπιν τοσαύτης κοπώσεως τοῦ ἐπέκλωθε, νὰ κυρτώσῃ δηλαδὴ τοὺς ὤμους καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ὄρσιν του. Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθει γράφειν μέχρι βαθύας νυκτός· κατόπιν ἀνεκυπτεν ἐπὶ τοῦ ἀθλίου καθίσματός τον, μὴ τολμῶν νὰ ἐξακολουθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀνέτως, καὶ ρεμβάζων, προσήλου τὰ βλέμματα εἰς τι σημεῖον τῆς ἀρχνιασμένης ὀροφῆς. Καὶ ἐκεῖ, ὅπου πᾶς ἄλλος θὰ διέκρινε ἀμυθόλου χρωματισμοῦ καὶ συμμετρίας εὐτελὲς κόσμημα, αὐτὸς, βλέπων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς της εὐκισθησίας του ἀνεκάλυπτεν ἀστέρας καὶ ἀστερισμούς, τὰ δύο μάτια καὶ τὰ κοράλλινα ἐκείνη χεῖλη καὶ ἐμπνεύμενος ἔκυπτε πάλιν πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐπὶ τεμαχίου χάρτου ἐχάρκτεν ἀλλεπαλλήλους στίχους πλήρεις ἐρωτικῆς πάθους. Ἐν ᾧ δὲ ἤδη ἡ φαντασία του ἤρχιζε νὰ λαμβάνῃ ἀπειλητικὰς διαστάσεις, βίνουσα κατὰ τὸν νόμον τῆς προόδου, εὐρίσκετο ἀφνης, μόλις ἀρχίσας, εἰς τὸ ἔσχατον τέρμα τοῦ μικροῦ χαρτίου του, δυσανασχετῶν καὶ καταρῶμενος. Τότε δι' ἑλλειψιν ἄλλου ἀνέβαλλε τὴν συνέχειαν, ἐσθυνε τὸ φῶς καὶ κατεκλίνετο.

Ἄλλὰ τώρα διαφέρει τὸ πρᾶγμα.

Πρώτη ἐκείνη ἐρχεται πρὸς αὐτὸν χαρίεσσα καὶ ἐρωτική. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκπέμπουν φλό-

γας ἡδυπαθείας· τὸν μεθύει διὰ τοῦ ἀρώματός της, διὰ τῆς θωπευτικῆς φωνῆς της, προκλητικῆ πρὸ αὐτοῦ, ἔκφρνος ἐξ εὐτυχίας. Μουσικοὶ ἦχοι δίδουσι τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνη καὶ μυθῶδως μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ ἐν τῇ ὁποίᾳ δισταυροῦνται πανταχόθεν ἀστραπὴ χρυσοῦ ἀφθόνου καὶ ἀστραπαὶ ὀφθαλμῶν ἡδυπαθῶν, ἀντανακλωμέναι ἐπὶ τῶν πανυψηλῶν αὐτῆς θολῶν, ἀρχίζει ἡ συγκρότησις τῶν ζευγῶν. Πολύτιμοι ἐσθῆτες, περικαλύπτουσαι ἀβρα καὶ μυρίπνοα σώματα καὶ ἀφίνονται ἐλευθέρως πρὸς πᾶσαν ἐπαφὴν τορνευτοὺς βρυχόντες, ἀφρώδεις τραχίλους καὶ μανίας προκαλοῦντα στήθη συνδυάζοντα μετὰ σοβαρῶν μύρων ἀνδρικών ἀμφιέσεων τὸ πᾶν ἤδη στρέφεται. Ἡ κοινωνία μεθαύριον ἀπὸ στρώματος εἰς στῶμα θὰ ἀντηχησῇ τοὺς μανιωδῆς στροβιλισμοῦ; τῆς ἐσπέρας ταύτης καὶ ἀνά τὰ στόματα πάντων θὰ φέρεται μετὰ θυμασμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ νέου τῆς Τύχης εὐνοουμένου. Περιέλαθεν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν του ὁ ἦρωσ μου πάντας τοὺς ὑπερηφάνους ἐκείνους κυρίους τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἐφθόνηι πρότερον, βλέπων ἐπιδεικτικῶς τὸ χρυσίον των σκορπίζοντας πρὸς ἱκανοποίησιν οἰασδῆποτε ἐπιθυμίας. Ἐχόρευον τώρα καὶ ἐμκίνοντο εὐφρυνόμενοι ἐντὸς τοῦ οἴκου του, δυνάμει τοῦ χρυσοῦ του. Ἄλλὰ δὲν τοῦ μένει καιρὸς πλέον νὰ σκεφθῇ ἐγωιστικῶς ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἐνόσω αἰσθάνεται πλησίον του τρελλὴν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐρωτος τὴν ἄλλοτε τὸσον ἀγέρωχον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία τοσαύκις τὸν περιεφρόνησεν. Ἀνήκει διὰ παντός εἰς αὐτὸν. Τὰς διαφορὰς βαθμίδας τῆς εὐτυχίας ἐν διαστήματι ὀλίγου χρόνου ἀναβὰς ἐφθισεν ἤδη εἰς τὸν κολοφῶνα αὐτῆς.

Ἦκουσεν ὀπισθὲν του, τότε φωνὴν γνωστὴν παλαιοῦ γνωρίμου, δειλὴν καὶ ταπεινὴν:

— Αἶ, πῶς σοῦ φρίνονται ὄλα αὐτὰ; Εἶδες ἄλλοτε ποτὲ τὴν εὐτυχεῖαν, τὸσον πλοῦτον;

Καὶ ὁ ἦρωσ μου, περιπτυσσόμενος τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν του ἐρωτύλην γυναῖκα, ἐψιθύρισεν ἔκφρων εἰλικρινῆ ὁμολογίαν:

— Ὅχι· ποτέ, ποτέ. Μόνον εἰς τὸνερό μου

Καὶ ἐξῴπησε.

Mic

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Μοῦ 'πες πῶς ἔχεις τὴν καρδιὰ καθρέφτη λαμπερό, κ' ἐγ' ὁ φτωχὸς σπαρτάρισσα, 'σὰν ψάρι 'ς τὸ καμάκι. Για δὲς καρδιά! νὰ γίνετα καθρέφτης 'ς τὸ φερό!... Δὲν θὰ 'χῃ τάχα πίσω της, κ' ἐκείνη, τὸ φαρμάκι; ΑΛ. ΚΟΚΚΩΝΗΣ.

Ἄλ. Μοὶ τὸ ὁμολόγησεν ὁ ἴδιος...

Μαρ. Μπᾶ! τὸν πληνθρωπο... μπᾶ! τὸν οὐραγκοτάγκο...

Ἄλ. Ἄ! εἶμαι δυστυχῆς... εἶμαι δυστυχῆς... (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μαρία μόνη.

(πρὸς τὸν ἐξερχόμενον Ἀλέξανδρον) Ἄμε στὸ διάβολο καὶ σύ, χαμένε... ἄμ κάνει σὰν μικρὸ παιδί... (μιμουμένη) Ἄχ! εἶμαι δυστυχῆς... Ἄμ, τί νὰ πῶ ἐγώ... Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν πληνθρωπο νὰ μοῦ λῆ τὸσα καὶ τόσα... νὰ κἀνὴ πῶς χάνεται γιὰ μένη καὶ ὕστερα... ἄμ, αὐτὴ πάλι ἡ Μαῖμου—Χάθηκε ν' ἀγαπήσῃ κανένα λιμοκοντόρο, κανένα τῆς τάξης της, παρὰ πῆγε ν' ἀγαπήσῃ τὸ Γιάννη.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Ἄννα καὶ ἡ ἄνω

Ἄν. Σοῦ εἶπον, Μιρίκι, νὰ λῆθῃς τὰ πράγματά σου καὶ ν' ἀπέλθῃς ἀμέσως...

Μαρ. Ἐννοια σου καὶ δὲν τῶχω στὸ νοῦ μου νὰ κάτσω... ἄμ, τᾶμαθα δὲ γιὰτὶ μὲ διώχνεις... Ἐπρεπε νὰ ντραπῆς ὅμως, κυρά, νὰ κἀνῃς αὐτό... μὴ γυναικὰ καθὼς τοῦ λόγου σου.

Ἄν. Τί λέγεις ζῶν;

Μαρ. Ὅριστε! βρίζεις κι' ὄλας, δὲν σῶνει ὅτι μοῦ πέρνεις τὸν ἀγαπητικὸ μου, δὲν σῶνει ὅτι μοῦ κόβεις τὴν τύχη μου, ἔχεις καὶ μοῦτρα καὶ μᾶς βρίζεις. Σάματι χαθῆκαν οἱ ἄνδρες καὶ πῆγες νὰ μοῦ πάρῃς τὸν δικό μου...

Ἄν. Τί λέγεις, ἀθλίε...

Μαρ. Μάλιστα, μάλιστα... κάνει πῶς δὲν ξέρει.

Ἄν. Ἄ! μὰ τοῦτο ἐρθισεν εἰς τὸ μὴ περριτέρω... φύγε... φύγε γρήγορα...

Μαρ. Καλά... καλά... μὲ διώχνεις γιὰ νᾶχῃς εὐκολία νὰ κἀνῃς ὅ,τι θέλεις...

Ἄν. Φύγε, σοὶ λέγω, μὲ συγχίζεις... φύγε...

Μαρ. Ναι φύγω, μὰ θὰ 'δῆς κι' ἐγὼ τί θὰ κἀνω. (ἐξέρχεται)

Ἄν. Τὴν ἀθλίαν... ὁποῖα ἀναίδεια... Ἄς ὑπάγω νὰ ἶδω μήπως μετὰ τῶν ἀποσκευῶν της λάβῃ τίποτε ἰδικόν μου. (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Γιάννης, μόνος

(Εἰσέρχεται κρατῶν δέμα ἐνδυμάτων τὸ ὁποῖον ἀποθέτει) Ἄ! μὰ καλὰ τοῦ τᾶψαλλα!... ἄμ, ἀκούστηκε αὐτὸ ποτέ... νᾶχῃς ἀφέντη, νὰ τὸν

δουλεύῃς μὲ πίστι καὶ τιμιότη, καὶ αὐτὸς νὰ θέλῃ νὰ σοῦ πᾶρῃ τὴν ἐρωμένη σου!... Ἐννοια σου ὅμως καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶω κοντὰ 'στὴν χήρα θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ὅτι...

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Μαρία καὶ ὁ ἄνω

Μαρ. (Φέρουσα ὡσαύτως δέμα ἐνδυμάτων καὶ ἀποθέτουσα αὐτὸ πρὸς τὸ ἀντίθετον τοῦ Γιάννη μέρος.) Εἶδες ἐκεῖ ξετσιπωσιά· νὰ θέλῃ νὰ ρίχνῃ 'ς ἐμένα τὰ καμώματά της. Ἐννοια σου ὅμως καὶ μὴ ποῦ ἔπεσε 'ς τὸ στόμα μου, θὰ δῆς τί ἔχεις ν' ἀκούσης. (βλέπουσα τὸν Γιάννην ἰδίᾳ) Μπᾶ! ὁ Γιάννης.

Γιάν. (ἰδίᾳ) Ἄς κρατήσω μπόζα.

Μαρ. (ἰδίᾳ) Ἄς μὴ τοῦ μιλήσω διόλου νὰ δοῦμε τί θὰ κἀνῃ.

Γιάν. (ἰδίᾳ) Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ... Μὰ τί ἀρρώστια πάλι εἶν' αὐτὸς ὁ ἐρωτας... ὅσο περιττότερο εἶσαι φουρκισμένος μὲ ἐκείνη π' ἀγαπᾶς, τόσο περιττότερο θὲς νὰ εἶσαι κοντὰ της.

Μαρ. (ἰδίᾳ) Θέλω νὰ μὴ τοῦ μιλήσω, μὰ πάλι δὲν ξέρω... μοῦ φαίνεται πῶς κάτι μὲ σκοντάει κοντὰ του.

Γιάν. (λαμβάνων τὸ δέμα καὶ προσποιούμενος ὅτι δὲν βλέπει τὴν Μαρίαν! Ὀργίλως) Εἶδες ἐκεῖ τὴν μαῖμου, δὲν τὴν ἔσωνε ὁ δούλος ἤθελε καὶ τὸν ἀφέντη...

Μαρ. (λαμβάνει τὸ δέμα προσποιουμένη ὅτι δὲν βλέπει τὸν Γιάννη Ὀργίλως) Ἀκοῦς... τὸν παρκαλυμένο... νὰ μὴν εὐχαριστιέται μὲ τὴν δούλα ἀλλὰ νὰ θέλῃ καὶ τὴν κυρά...

Γιάν. (ὁμοίως) Ἀφοῦ ποτὲ δὲν τῆς ἀρνήθηκα τίποτα.

Μαρ. (ὁμοίως) Ποῦ ποτὲ δὲν τοῦπα ὄχι...

Γιάν. (ὁμοίως) Ἀφοῦ εἰς ὅ,τι μοῦ λεγε ἔσκυβα τὸ κεφάλι...

Μαρ. (ὁμοίως) Ἐνῶ ἔκανα ὄλα ὅσα μοῦ 'λεγε...

Γιάν. (τῇ Μαρίᾳ) Ἄς τα αὐτὰ, καὶ σὲ μένα δὲν τὰ περνᾶς... ἢ νομίζεις ὅτι δὲν τᾶμαθα καὶ τὰ δικά σου...

Μαρ. Ὅριστε... τὸ δικό μου τὸνομα πάρτο σὺ γειτόνισσα...

Γιάν. Για πὲς ἀλεῦρι... ὁ ἀφέντης σὲ γυρεύει...

Μαρ. Για πὲς ἄχνη.

Γιάν. Ἄχνη.

Μαρ. Ἡ κυρά γιὰ σένα ψάχνει.

Γιάν. (Μὲ τὸ δέμα εἰς τὰς χεῖρας προσποιούμενος ὅτι φεύγει) Παρκαμέρισε νὰ περάσω...

Μαρ. (ὁμοίως) Φεύγα ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ φύγω.

Γιάν. Τράβα σοῦ λέω.

ΧΚΗΝΗ ΙΓ'.

Μαρ. Μή μου πιάνεις τὸν τόπο... ἄσε με νὰ φύγω.

Γιάν. Ποῦ θὰ πᾶς, Μαρία ;...

Μαρ. Τί σέ μέλει ἐσένα ;

Γιάν. Μα, γιατί, Μαριώ μου...

Μαρ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω...

Γιάν. Μαρία...

Μαρ. Ἄφησέ με τοῦ λέω.

Γιάν. Ἄ ! ἔτσι εἶσαι... ἀντί λοιπόν (κινεῖται δῆθεν ὅπως φύγη).

Μαρ. (σταματῶσα αὐτόν) Ποῦ πᾶς Γιάννη ;

Γιάν. Δὲν εἶν' δική σου δουλειὰ νὰ ρωτᾶς.

Μαρ. Γιάννη !

Γιάν. Δὲν ἔχεις οὔτε Γιάννη, οὔτε ξεγιάννη.

Μαρ. Μὰ γιατί εἶσαι ἄπρονος, Γιάννη ; (προσποιεῖται ὅτι κλαίει).

Γιάν. Ἐγὼ εἶμαι ἄπρονος ;...

Μαρ. (ὡς ἄνω) Ναι, σύ.

Γιάν. Ἐγὼ εἶμαι ἄπρονος, ποῦ σ' ἀγάπαγα τόσο...

Μαρ. Ἀμὴ ἐγὼ ποῦ σ' εἶχα καλλίτερα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Γιάν. (προσποιούμενος ὅτι κλαίει) Ἐλα... μὴ κλαῖς... γιατί, νά, θὰ μὲ πύρη κι ἐμένα τὸ παράπονο καὶ τότε θ' ἀρχίσω τῆς κλάψαις ποῦ... νά... ὦχ !... ὦχ !...

Μαρ. Ἀκούς ν' ἀγαπᾷ τὴν κυρά.

Γιάν. Ἀκούς ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀφέντη...

Μαρ. (Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαπτομένη) Τὸν ἄπιστο !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ἄπιστη...

Μαρ. (ὁμοίως) Τὸν ψεύτη !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ψεύτρα !...

Μαρ. (ὁμοίως) Τὸν ἀπαταιῶνα !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ἀπαταιῶνισσα !...

Μαρ. Στάσ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ φύγω...

Γιάν. Κάνε πάρα πέρα νὰ περᾶσω.

Μαρ. Παραμέρισε σοῦ λέω...

Γιάν. Να σοῦ πῶ, φεύγα ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὲ περιμένει ἡ κυρά...

Μαρ. Ἡ Κυρά ;...

Γιάν. Βέβαια ! ἀφοῦ σὺ θὰ πᾶς στὸν ἀφέντη... Θύμωσα καὶ γὼ καὶ πάω 'ς τὴν κυρά.

Μαρ. Σὺ πρῶτα πῆγες μὲ τὴν κυρά...

Γιάν. Ὁχι, σὺ πῆγες μὲ τὸν ἀφέντη (φιλονεϊκοῦν μεγαλοφώνως)

Μαρ. Φέμματα λές...

Γιάν. Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

Μαρ. Μοῦ τᾶπε ὁ ἀφέντης...

Γιάν. Τὸν παληάνθρωπο !

Μαρ. Τὴν παληογυναῖκα ! (φωνάζουν).

Ἄλέξανδρος Ἄννα καὶ οἱ ἄνω

(ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐξέρχονται.)

Αλ. Τί εἶναι ;

Αν. Τί συμβαίνει ;

Μαρ. Δὲν μ' ἀφίνει, ἀφέντη, νάρθῶ μέσα... μοῦ κρατεῖ τὰ ρούχά μου.

Γιάν. (τῇ Μαρ.) Ἐσὺ μοῦ κρατεῖς τὰ ρούχά μου ! καὶ δὲν μ' ἀφίνεις νὰ φύγω...

Αν. (τῷ Ἀλεξ.) Ἄλλὰ τρέξατε, κύριε, εἰς βοήθειαν τῆς ἀγαπητῆς σας...

Αλ. τῇ Ἄννῃ Βοηθήσατε, κυρία, τὸν φίλτατόν σας...

Αν. (τῷ Αλ.) Δὲν ἀκούετε ; ἡ ἐρωμένη σας ζητεῖ βοήθειαν...

Αλ. Ἡ ἐρωμένη μου... ἀπατάσθε, κυρία...

Γιάν. Τ' ἀκούς, κυρά Μαριώ, σὲ φωνάζει ὁ ἐρωμένος σου...

Μαρ. Ἐσένα φωνάζει ἡ ἐρωμένη σου...

Γιάν. Ποιὰ ἐρωμένη ;

Μαρ. Νά, ἡ κυρία...

Γιάν. Ἡ κυρά ;

Αν. Ἐγὼ ;

Αλ. Μάλιστα κυρία... ἐγγειναν τὰ πάντα γνωστά...

Αν. Εἰσθε ἀστεῖος, κύριε...

Αλ. Ναι... ὁ Γιάννης... ἐν τῇ ὀργῇ του μοῖ εἶπεν ὅτι τὸν ἀγαπᾷτε... ὅτι...

Αν. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μοῖ εἶπε τὰς πρὸς τὴν ὑπερέτριάν μου σχέσεις σας...

Αλ. Πῶς ὁ Γιάννης ;...

Γιάν. Ὁχι... νόμισες πῶς θὰ τὰ κρύψω... δὲν θὰ τᾶλεγα...

Αλ. Ἄθλιε !

Γιάν. Τί ἄθλιε καὶ ἄθλιε... Ποιὸς σοῦ 'πε νὰ μοῦ πάρης τὴν Μαριάν.

Αλ. Τὴν Μαριάν !

Αν. Μάλιστα... σὰς εἶδε νὰ τῆς ὀμιλήτε καὶ νὰ τῆς δίδετε ἐπιστολὴν...

Γιάν. Μονάχα αὐτό ;... Τῆς ἔπιανε τὸ χέρι, κυρά... τῆς τῶσφιγγε... τῆς τὸ χεῖρ δὲν ὄραϊς...

Αλ. (γελῶν) Χά, χά, χά !... Ἄλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο προωρισμένη δι' ὑμᾶς...

Αν. Πῶς !...

Μαρ. Ἀλήθεια, κυρά...

Αλ. Βλέπετε λοιπόν ὅτι ἀπατάσθε... ἐνῶ ὡς πρὸς ὑμᾶς εἶμαι βέβαιος, καθότι ὁ Γιάννης ἐν τῇ παρεφορᾷ του μοῖ ὠμολόγησε τὰς μεθ' ὑμῶν σχέσεις του...

Γιάν. Τί θυμὸ καὶ ξεθυμῶ... Ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶς αὐτά... δὲν θύμωσα μῆτε σοῦπα τίποτα... γιὰ τὴν κυρά... γιὰ τὴν Μαρία σοῦ λεγα...

Αλ. Τὴ Μαρία ;

Γιάν. Βέβαια... καὶ ἐπειδὴ κατάλαβα πῶς ἡ κυρά σ' ἀγαποῦσε λιγάκι, τότε καὶ ἐγὼ ἀπ' τὴ ζήλεια μου τῆς εἶπα...

Αλ. Πῶς ! λοιπόν μὲ ἠγαπάτε ; ὦ ! συγγνώμην... συγγνώμην... κυρία !

Αν. Συγγνώμην ; διατί ;... ἀφοῦ καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς...

Αλ. Ὡ ! ὅσον οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ...

Αν. Χά ! χά ! χά !... ἐὰν ὅμως ὁ Γιάννης δὲν ἐζήλευε τὴν Μαριάν, οὐδέποτε θ' ἀνεκαλύπτομεν ὅτι ἀγαπώμεθα...

Γιάν. Τότε, κυρά, ἀφοῦ ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία νὰ φανερωθῇ ὁ ἔρωτάς σας, δὲν πιστεύω νὰ λησμονήσετε ὅτι ἐζήλευα τὴν Μαρία, γιὰ τὴν ἀγαπούσα, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀγαπῶ, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν δώσετε...

Αν. Ἐὰν καὶ ἡ Μαρία θέλῃ.

Μαρ. Οὐ !... θέλω, θέλω, κυρία...

Αν. Τότε, εὐχαρίστως νὰ τὴν πάρης.

Αλ. (τῇ Ἄννῃ) Δὲν θὰ λησμονήσω ὅμως ποτέ, ἀγαπητῆ μου Ἄννα, ὅτι ἡ ἀφειρηρία τῆς εὐτυχίας μου ἦτο ἡ ζηλοτυπία τοῦ Γιάννη.

Γιάν. Οὔτε 'μεις, Μαριώ μου, τὸν ἔρωτα ποῦ κάναμε σ' τὸ μαγερεῖο.

Η ΧΑΛΚΙΣ

(Ἀπόσπασμα)

... Δρομίσκοι καὶ πάντοτε δρομίσκοι... σκολιοί, ἀκανόνιστοι, τραχεῖς, ἐπικίνδυνοι σὲ περιβάλλον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σὲ πνίγουν, σοῦ ἐμπνέουν ἐναργῆ τὴν ἰδέαν τῆς μονώσεως. Εὐρίσκεσαι μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος· εἶσαι τεθαμμένος ἐν μέσῳ τῶν ξυλίνων ἐκείνων σκελετῶν τῆς τουρκοκρατίας. Δὲν βλέπεις οὔτε τὴν ἀρχὴν οὔτε τὸ τέλος τοῦ δρόμου σου. Καμπά, ὄροφαί, ἐξοχαί, στροφαί, ἐξῶσταί, ἀποκλείουν τὸ βλέμμα σου. Προχωρεῖς μηχανικῶς ἀνεπαισθητῶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἀπορεῖς ὁ ἴδιος πῶς εἰσῆλθες, ποῦ ἔπετες, πῶς θὰ ἐξέλθης. Καὶ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἐτοιμορρόπων, ἀμαυρῶν, κονισαλέων ἐκεῖνων καλυβῶν, ἴστασι ἀκουσίως, ῥίπτεις τὸ βλέμμα ἐπὶ στιγμὴν πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ σκηναὶ ὀλόκληραι, σκηναὶ μεμακροσμένα, σθεθεῖσαι μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, παρίστανται νοσρῶς ἐνώπιόν σου.

Ἡ Χαλκίς δὲν ἔχει σχεδὸν ἱστορίαν. Ταπεινωθεῖσα, δεσμία, νεκρὰ ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ ἀγαρηνοῦ, διέμεινε καὶ πάλιν τοιαύτη κατὰ τὰς ἱεράς τοῦ ἀγῶνος ἡμέρας. Καὶ ὅμως τὰ ἡρειπωμένα ἐκεῖνα οἰκήματα, αἱ ρωγμὰί τῶν ἐξῶστων, αἱ σαθραὶ θύραι, αἱ ἐρημικαὶ θυρίδες, τὰ ὑπόρχει

γεῖσα, αἱ θλωταὶ καὶ βαθύσκοιοι εἰσοδοί, ὅλος ἐκεῖνος ὁ συρφετός σου ὀμιλεῖ, σοῦ λέγει ὅτι δὲν θέλεις νὰ πιστεύσης. Αἱ καλύβαι ἐκεῖναι πρέπει νὰ ἔχουν ἱστορίαν, ἱστορίαν ἐξ ἐκείνων, αἰτινες ἀγνωστοί, μυστηριώδεις, αἱματηραὶ, παρήλαυνοι κατὰ τοὺς μακροὺς τῆς δουλείας ἀγῶνας.

✱

Ἐδῶ δὲν ζῆ τις.

Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη παρὰ τὴν θυρίδα μελαχροινὴ νεάνις, μὲ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς· καὶ τὸ λεπτοφυὲς ἀνάστημα, ἥτις ἀκίνητος σὲ ἀτενίζει δὲν σοῦ φαίνεται ζῶσα· ἡ θνησιμαία θυρίδα ἥτις ὡς πλείστον περιβάλλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μορφὴν τῆς, μηδενίζει πᾶσαν ἰσχὺν τῆς ζωῆς καὶ ἡ κόρη ἐκείνη, ὑπο τὸ ἐναργὲς ἐμβλημα τῆς ἰσχῦος τοῦ χρόνου, σοῦ φαίνεται ὡς φάσμα ἐν μέσῳ ἐρειπίων.

✱

— « Ἄλλὰ μετὰ τινος δεκαετηρίδας τί θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐκ τούτου ; »

Ἴδου ἡ ἐρώτησις, ἣν μετὰ κρυφίου ἄλλοι ἀποτεινοῦσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ πρῶτην φορὰν ἐπισκεπτόμενοι χώρον τινά. Τρόντι. Ὁ ἄνθρωπος συμπληροῦ τὸ ἔργον τοῦ χρόνου καταρρίπτει ὅλον ἐν ἀνά μίαν ἀνάμνησιν, ἀνά ἓνα κῆλον ἐκ τῆς ἀλύσου τοῦ παρελθόντος.

Μετὰ τινος δεκαετηρίδας, ἀντὶ τῶν δρομίσκων αὐτῶν θὰ ἔχωμεν ἴσως λεωφόρους, πλατείας, κόσμον, κίνησιν. Αἱ ὁδοὶ θὰ εἶνε καθαραὶ, εὐρεῖαι· αἱ οἰκίαι καινουργεῖς, λευκαὶ, ὁμοιαὶ, συνήθειες. Δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν ἐκτός ἀφοῦ ἴδωμεν τὰ πάντα τετράγωνα, εὐθέα, ὁμοια. Ἐἴνε φρικτὴ ἡ μυριάκις λεχθεῖσα ἀλήθεια αὕτη, εἴνε φρικτὴ ἡ μνία τοῦ πολιτισμοῦ !...

Καὶ ὕστερον ;

Παρειρήσα τὰ κατακρημνισμένα, τὰ ὄλονεν ἐξαφανιζόμενα τείχη τῆς Χαλκίδος ὑπὸ τὴν ἄκρην τοῦ ἐργάτου θὰ πύση καὶ ὁ τελευταῖος λίθος δὲν θὰ ἐπανίδω τὸ φρούριον μὲ τὸν ἰδιόζοντα ἐκεῖνον χρωματισμόν, ὃν μόνος ὁ χρόνος ἀποτυπῆ ἐπὶ τῶν αἰώνων ἐκείνων κτιρίων, δὲν θὰ ἐπανίδω τὰς καλύβας, τοὺς δρομίσκους, τὴν σκηνογραφίαν ἐκείνην· πάντα ταῦτα θὰ μοῦ μένουν ὡς ἀπλοῦν ὄνειρον.

✱

Ἐν τοῖτοις οἱ ξένοι εἶναι πάντοτε ἐγωισταί.

Ὅταν ὁ κάτοικος τῆς πόλεως ἀσφυκτιᾷ ὑπὸ τὸν γρηνιτώδη κολοσσόν, ὅστις τὸν περιβάλλει, ὅταν ἀδυνατῇ νὰ διέλθῃ ἀνέτως τὰς στενωπὰς τῆς πατρίδος του, ὅταν δὲν ἔχῃ οἰκίαν ἀνεκτὴν ἐν ἧ νὰ καθήσῃ, ὅταν δὲν ἔχῃ φανόν νὰ δεικνύῃ ἀπὸ τὴν νύκτα τὸν δρόμον του, ὅταν στε-

ρῆται τέλος των πρωτίτων εἰεργετημάτων τοῦ πολιτισμοῦ, πρέπει ἡμεῖς ν' απαιτήσωμεν νὰ θυσιάσῃ τὰς περὶ βελτιώσεως τῆς πόλεως ἐλπίδας του χάριν ἰδιοτρόπου τινὸς ἐπισκέπτου, ἔκτακτον, ἀσύνηθεσ και ποιητικόν τι ἐπιζητούντος ;

Καὶ ἔπειτα ὁ ξένος αὐτός, ὅταν ἡ συνήθεια καταστήσῃ μισητὴν τὴν πρότερον θαυμαζομένην θέσιν, θέλει ἀπέλθει ἐκεῖ, ὅθεν ἦλθεν, ἐκεῖ, ὅπου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρῃς ἀνεπτυγμένης πόλεως αἰσθάνεται τὴς ἡθονὴν σμικροτέρων ἴσως, ἀλλὰ πλέον διτρκῆ.

Μίχελ-Πάπ.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΤΙ ΕΧΕΙ ΝΑ ΤΡΑΒΗΞΗ !

Σὲ κάποια κόρη... τόσο δὰ μικρὴ ἔστειλα κάποι' ἄσπασμούς στ' ἄστεϊα... Κι' αὐτὴ μοῦ παραγγέλλει ἡ πονηρή... «τὰ ἴδια» μὲ μεγάλη προθυμία.

Μὰ σὰν τὴν νῦρα κάποιου μοναχῆ καὶ εἶπα : "Ἐλα ! ὄχι λόγια μόνον... "Ἐφυγε μὲ θυμὸ καὶ ταραχὴ καὶ μοῦνε κακιωμένη ἓνα χρόνον...

Καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ, τὰ γέλοια δὲν κρατεῖ κι' ὅταν μὲ βλέπῃ, σκύβει τὸ κεφάλι... "Ἀχ ! τί ἔχει νὰ τραβήξῃ ἀπ' αὐτὴ ὅποιος τὴν ἀγαπήσῃ ποῖο μεγάλη !

Τάκης

ΣΕΛΙΔΕΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

"Ἡ καρδιά εἶναι βασιλεὺς συνταγματικός : πρέπει νὰ τῇ ἐπιτρέπωμεν νὰ βασιλεύῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ κυβερνᾷ.

"Ἡ συγκομιδὴ εἶναι ἀνάλογος τῇ σπορᾷ : πρέπει ν' ἀγαπήσῃ τις ὅπως ἀγαπήθῃ, διὰ νὰ γίνη τις εὐτυχής, πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου.

(Ὁδῆποτε ὑποθέτει τις ὅτι θὰ προαποθάνῃ συγγενούς του πλουτίου, οὗ τινος εἶναι ὁ κληρονόμος

"Ἐχομεν πολὺ θάρρος ὅταν ἐπιθυμῶμεν μίαν γυναίκα· εἴμεθα δειλότατοι, ὅταν τὴν ἀγαπῶμεν.

Ἄρχ-υλιστής.

ΕΔΩ !...

'Εδῶ, 'ς τὰ φουντωμένα τὰ κλαδιὰ Που τὸ νερὸ κυλάει γάλι, γάλι, 'Εδῶ, ποῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιὰ Ξαναγεννιέται, ξανανειώνει πάλι, 'Εδῶ, ποῦ τόσα δένδρα δροσερὰ Ξαπλώνουνε τὰ πράσινα κλαδιὰ τους 'Εδῶ, ποῦ νυχτοπούλια θλιβερὰ Φωνάζουνε τὴν νύχτα 'ς τὴ φωλιά τους, 'Εδῶ, ποῦ τὸ ρυάκι καθαρὸ Κυλάει σιγαλὰ κρυσταλλωμένο, 'Εδῶ, ποῦ τὸ ἀγέρι δροσερὸ Περνάει ἀπ' τὰ φύλλα μυρωμένο, 'Εδῶ, ποῦ μοιάζει ἡ φύσις κοπελιά Χρυσᾶ καὶ καταπράσινα 'ντυμένη, 'Εδῶ, ποῦ σου ἀνοίγει ἀγκαλιὰ 'Ολόχαρῃ δροσάτη μυρωμένη, 'Εδῶ, ποῦ τὰ πουλάκια τὴν αὐγὴ Πετοῦν (ευγαρωμένα 'ς τὰ κλωνάρια, 'Εδῶ, ποῦ τὸ πρωὶ θωρεῖς τὴ γῆ Νὰ τὴν στολίζουνε δροσιᾶςμαργαριτάρια, 'Εδῶ, ποῦ σοῦ μαγεῖει τὴν καρδιὰ Γλυκά, γλυκὰ στὸ δάσος ἡ φλογέρα, 'Εδῶ, ποῦ γῆ καὶ πέτραις καὶ κλαδιὰ Χρυσώνονται πρὶν νὰ 'βγῆ ἡ ἡμέρα, 'Εδῶ, ποῦ τὰ ἀρνάκια τὰ καλά Πηδοῦνε καὶ χορεύουν 'ς τὸ λαγγάδι 'Εδῶ, ποῦ μύρια ἄστρα ἀπὸ 'ψηλὰ Σκοπίζουνε τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι, 'Εδῶ, ποῦ ἡ Σελήνη φωτεινὴ Δειλὴ ἀπ' τὸ βουνὸ σιγὰ προβαίνει, 'Εδῶ ἂν ἦσουν κόρη καστανή, 'Εδῶ ἂν ἦσουν κόρη ἀφροπλασμένη, Θὲ νὰ 'λεγεσ, μαζί μου, ἀληθινά : — 'Εδῶ, εἰς τὰ ψηλὰ βουνὰ ἐπάνω, 'Εδῶ ἄς ζῶ μ' αὐτὸν παντοτεινὰ Κι' ἐδῶ μαζί του πάλι ἄς ἀποθάνω !...

(Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Θαυμασίου ὄρους Βυθίνης)

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

"ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ,"

Μίαν ἡμέραν, ὅτε λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλος ἐξήρχετο ὁ ἥλιος ἀπὸ τ' ἀφρισμένα τῆς γαλανῆς θαλάσσης νερά, ἵνα πλεύσῃ εἰς τὸν κυανὸν τ' οὐρανοῦ θόλον καὶ ἤρχισε νὰ χρυσώνῃ τὸ ὑψηλόν, τῆς Τροίας ὄρος, τὸ ὅποιον, παλαιὰ μὲν ἐκαλεῖτο "Ἰδη, σήμερον δὲ Καρὰ-δάγ, ἐκάλητο ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτοῦ ἄκρας, ἣν ὁ γλαυρὸς καὶ χαριτωμένος Λουκιανὸς ὀνομάζει Γάργαρον, ὁ ἀγγελόμορφος τοῦ Πριάμου υἱός, ὅστις εἶνε γνωστός ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸνομα Πάρις ἢ Ἀλέξανδρος, βόσκων τὸ παχύμυρον ποιμνιὸν του· καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας εὐμορφοσκλισμένον αὐλόν, ἔπαιζεν ὑπὸ σκιάν ἐλατῶν καὶ δρυῶν, γυρμένος ἐπὶ τὸν ἀριστερὴν ἀγκῶνα, ὠραιὸν τραγοῦδι, ἐνῶ συγχρόνως ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνεύουσα αὐρὰ ἐδρόσιζε τὸ ῥοδινὸν του κορμί, τὸ δὲ χιονάτο κύμα κτενίζον τὴν ἀρογιαλιὰν μὲ χίλιχ 'ς τὴν ὠρα φιλήματα, ἐκράτει τὸν χρόνον τοῦ ἄσματος διὰ τοῦ σιγανοῦ του φλοίσβου. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ ἐρωτικὸς βουκόλος, οὕτως ἀμέριμος ἐτέρπετο διὰ τοῦ αὐλοῦ του, ἡ "Ἐρις, θεὰ τῆς φιλονεικίας καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, ῥίπτει ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν θεαινῶν, "Ἡρας βασιλείσσης θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ἀθηνᾶς, τῶν μυχῶν, καὶ Ἀφροδίτης, τοῦ κάλλους, ῥοδοκόκκινον μῆλον, ὅπερ καὶ «μῆλον τῆς Ἐριδος» ἐπωνομάσθη, καὶ παροιμία κοινοτάτη κατέστη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένον «ἡ καλὴ λαβέτω». "Ἐρεθισθεῖσαι δ' αἱ θεαί, αἵτινες κατείχοντο ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων, καὶ διαφιλονεικοῦσαι ἐκάστη τὸ μῆλον ὡς ὠραιότερα, προστρέχουσιν εἰς τὸν μέγιστον θεὸν τοῦ κόσμου Δία, ἵνα δικάσῃ ταύτας· ἀλλ' οὗτος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ δικαστὴς θυγατέρων καὶ συζύγου, καλεῖ τὸν πτερωτὸν ὑπὲρθετον αὐτοῦ Ἑρμῆν, καὶ παραδούς εἰς αὐτὸν τὸ μῆλον παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν, καὶ δρίζει δικαστὴν τὸν ἀφελῆ υἱὸν τοῦ Πριάμου. Αἱ θεαὶ λοιπὸν παρακολουθοῦσαι τὸν ἀγγελοῦ τοῦ Διός, καὶ καθ' ὁδὸν ἐκάστη ἐρωτῶσαι τοῦτον περὶ τοῦ ποιός τις εἶνε ὁ τοῦ δικαστοῦ χαρακτήρ, καταφθάνουσι διὰ τῶν νεφῶν καὶ τῶν ἀέρων εἰς τὴν "Ἰδην, ἐνθα κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἑρμοῦ, ἵνα μὴ τὸν Πάριν διαταράξωσιν ἐκ τοῦ ἀέρος αἰφνιδίως καταπεσόντες, κατέρχονται ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τινὰ ἀπὸ τούτου ἀπόστασιν καὶ ἐξακολουθοῦσι βραδίζοντες πρὸς αὐτόν, τὸν ὅποιον ἀφ' οὗ ἐπλησίασαν χαιρετίζουσιν, οὗτος δ' ἀντιχαιρετίζων ἐρωτᾷ τὸν Ἑρμῆν ποῖός εἶνε, τίνες δ' αἱ γλυκύταται καὶ ὠραῖαι αὐταὶ γυναῖκες τὰς ὁποίας μεθ' ἐκυτοῦ

φέρει· ἀκούσας ὁμοῦς ὅτι ἐνώπιόν του ἔχει θεοῦς, τρέμει ὁ νεανίας, καὶ τὸ πρόσωπόν του γίνεταὶ ὠχρόν· ὁ "Ὁ Ἑρμῆς ὁμοῦς καθητηχάζει τοῦτον, λέγων ὅτι δὲν θέλει πῆθει οὐδὲν κακόν· ἐγγχειρίζει δὲ τὸ μῆλον, ἐρ' οὐ ὁ Πάρις ἀναγνοῦς καὶ ἰδὼν τὸ περὶ οὗ πρίκειται, κατ' ἀρχὰς ἀρνείται, ἰσχυριζόμενος ὅτι αἶγχα αἰγὸς νὰ διακρίνη δύναται, καὶ δὲ μυχλιν δαμάλεως· εἰπόντος ὁμοῦς τοῦ Ἑρμοῦ ὅτι τοῦτο εἶνε δικταγὴ τοῦ Διός, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῆ, καὶ αἱ μὲν τρεῖς θεαὶ ἀπεκδύονται καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχεται, ὁ δ' ἀγγελος τῶν θεῶν γίνεταὶ ἀφαντος· Ὁ Πάρις ὁμοῦς, φοβούμενος περὶ τὴν ἐκλογὴν ἀπιπλάνητιν, παρακλεῖ ἵνα ἐκάστην ἰδικιτέρως ἐπισκοπήσῃ, καθ' ὅτι πᾶσαι εἶχον τὰ θέλητρά των. Καὶ πρῶτον μὲν ἐξετάζει τὴν λευκοχεροῦσαν καὶ μεγαλοπρεπῆ Ἡραν, ἣτις προσπαθεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν δικαστὴν ὑποσχόμενη ὅτι δεσπότην τοῦτον θὰ καταστήσει τῆς Ἀσίας ὀλοκλήρου, εἶτα δὲ τὴν γαλανομάταν τοῦ Διὸς κόρην, τὴν πολεμοχαρῆ Ἀθηνᾶν, ἣτις πολεμιστὴν καὶ νικηφόρον ἐν ταῖς μάχαις ν' ἀναδεικνύῃ ἐγγυᾶται, καὶ τέλος τὴν μάγισσαν καὶ θεὰν τῶν ἐρώτων Ἀφροδίτην, ἡ ὅποια καίτοι τῇ προτάσει τῆς ἀντιπάλου Ἀθηνᾶς ἀπέριψε τὴν γοητευτικὴν ζώνην της, κατάρθρωσεν ὁμοῦς διὰ τοῦ γλυκέως μειδιήματος τοῦ ἐπικαθημένου ἐπὶ τῶν χειλέων της, τοῦ ἑλκοντος καὶ δεσμεύοντος ἐπαυξήσασα ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸ κάλλος τοῦ σώματός της, ὡσὰν διὰ λεπτοκαμωμένης χρυσοῦφάντου ἐσθήτος περιεβλημένου ἀποπνεούσης τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶν δροσερῶν τῆς ἀνοιξικτιᾶκης αὐτῆς ῥόδων, κατάρθρωσε νὰ ἐμπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυά της τὸν ὄρεινὸν δικαστὴν, καὶ διὰ τῶν κολακευτικῶν λόγων της ὑφαρπάξει τὸ βραβεῖον, ὑποσχεθεῖσα τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν λευκὴν τῆς Ἀδῆς θυγατέρα Ἑλένην, τὴν σύζυγον τοῦ Μενελάου, τὴν ὁποίαν κατορθώνει ἴσπην πρὸς ἐκυτὴν κατὰ τὴν ὠρικότητα νὰ παραστήσῃ. Καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη νικηφόρος ἤδη συναφνίζεταὶ μετὰ τῶν ἄλλων θεαινῶν, ὁ δὲ Πάρις ἔμεινε ἀφρωνος μὲ στόμα ἀνοικτόν, ἔχων εἰς τὸν νοῦν του μόνον ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς Τυνδαρίδος Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφειεν ἡ μυρθόλος θεὰ, ἐπιχύστατα ἄφθονον γοητεῖαν καὶ ὁ ὠραιὸς Ἀλέξανδρος τρελλὸς ἀπὸ τὰ φάρμακα τῆς φιλοδοξοῦς Ἀφροδίτης, ζητεῖ τὴν ὠραίαν του ἡγαπημένην, τὴν ἀπαλὴν καὶ τριανταφυλλένην Σπαρτιάτιδα, καταπλεύσας ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τίς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ μῆλον τοῦτο ἐγένετο αἰτία τοῦ ἐπακολουθήσαντος φοβεροῦ Τρωικοῦ πολέμου, τὸν ὅποιον ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἀκόμη σχολείου μᾶς ἐδίδαξεν, καὶ ὁ ὅποιος ἐγένετο πηγὴ καὶ ὕλη πολλῶν καὶ λαμπρῶν

λογοτεχνημάτων; ἢ τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ μῆλον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἢ Ἑλλάς καὶ ἢ Ἀσία ἐπληρώσαν μετὰ τὸ αἰμά των, δὲν ἐγέννησε τρεῖς ἀθανάτους θυγατέρας, τὰς ὅποιας ἀνέθροψαν, ἐκτένισαν καὶ ἐστόλισαν ὡς νύμφας, μετὰ ὅλα των τὰ διμυαντικά καὶ μαργουριτάρια, τὸ νισαντες ἐν αὐταῖς τὰς παθητικώτερας τῆς λύρας των χορδὰς, καὶ μᾶς παρέδωκαν ἕνα τὰς φυλάττωμεν ὡς κειμήλια ἱερὰ οἱ δύο τῶν γραμμάτων μεγάλοι πατρι ρχοὶ ὁ Ὀμηρος μὲν, ὁ τυφλὸς τραγουδιστής, τὴν Ἰλιάδα του καὶ τὴν Ὀδύσειαν, τὴν Αἰνείαδα του δὲ ὁ Βιργίλιος;

Ἡ δημιουργήσασα ὁμοῦ τὸ μῆλον καταραμένη Ἔρις, πλῆγμα τῆς παιδικῆς τῶν ἀρχαίων φαντασίας, ἀνελοῦσα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ θεοποιηθεῖσα, δὲν συνεχέλιπε μετὰ τῆς ἀρχαίας θρησκείας, οὔτε συναπέθανε μετὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀλλ' ἐξορισθεῖσα ἐκ τῶν οὐρανῶν κατέβη πρὸς..... ἡμᾶς!, καὶ ζῆ ἀκόμη περιπατοῦσα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἐν Ἀνδριτασίην

Λυκαία

ΑΤΑΚΤΑ

Ἡρώτων προχθὲς τὸν κ. Καπετανάκη, συγγραφέα τοῦ κωμειδουλίου «Ὁ Γενικός Γραμματεὺς»:

— Πότε ὁ πρωθυπουργὸς θὰ κάμῃ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης;
— Ὅταν καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ θίασοὶ θὰ κάμουν τὸν δικόν μου.

✱

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὴν χθεσινὴν παράστασιν τοῦ κωμειδουλίου τοῦ κ. Στεφάνου, ἀλήθεια ἐκινεῖτο ἡ σκηνὴ ὡς νὰ ἦτο ἀληθὲς κατὰστρομα;

— Βέβαια!

— Καὶ οἱ ἠθοποιοί, βεβαίως, θὰ ἐπροσποιοῦντο ὅτι ἔκαμνον ἐμετόν...

— Καὶ οἱ θεαταὶ ἔκαμνον ἔς τ' ἀλήθεια.... ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν.

✱

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον εἰς ἄλλο τῶν συγγραφέων τοῦ «Πρασίνου Φουστάνου» καὶ τῶν «Προικοθηρῶν»:

Ἡρώτων γνωστόν τινα καλαμπουριστήν;

— Διὰ τί ἀπέτυχον οἱ «Προικοθηραί»;

— Ὡς προικοθηραὶ ἠκολούθησαν τό..... φουστάνι... τοῦ κ. Καλαποθάκη.

✱

Βέβαια ὁ νέος Πορθμὸς τῆς Κορινθίου θὰ ἐγκαινισθῆ παρὰ τῆς Αὐλῆς.

— Τὸν ἐγκαινιάσει ἡ Αὐλὴ τοῦ κ. Συγγροῦ.

— Τὸ ἴδιον εἶναι!

Ἄτακτος.

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ θεάτρου εἰς τὰ ἀνάκτορα συνέλαβε τῆ βοήθειά τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ κακοῦργον δολοφονοῦντα παροδίτην.

Ἀπεβίωσεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ Ἄνδρέας Καλλίνσκης, ἰδιαιτεροῦ γραμματεῦς τοῦ Βασιλέως, Πολωνὸς τὸ γένος, ἐν ἡλικίᾳ 93 ἐτῶν.

Ἡ ἡγεμονίς Σοφία ἔτεκεν αἰσίως ἄρρην, ὀνομασθὲν ἤδη παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλέξανδρος εἰς ἀνάμνησιν τῆς θανούσης βασιλοπούδος Ἀλεξάνδρας. Ἡ τε μήτηρ καὶ τὸ νεογνὸν ἔχουσι κάλλιστα.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος ἐργάζεται 20 ὥρας τὸ ἡμερομνησίον!

Ἀληθῶς δρακόντειον νόμον διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας ἐψήφισεν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς βελγικῆς γερουσίας κατὰ τῆς μονομαχίας. Ἐφαρμόζεται κατὰ τῶν μονομαχοῦντων καὶ κατὰ τῶν ἄλλως τῆς μονομαχίας μετεχόντων ἐν περιπτώσει δὲ θανάτου κατὰ τὴν μονομαχίαν, ὁ μονομαχῆσας καταδικάζεται εἰς θάνατον ὡς ἔνοχος φόνου ἐκ προμελέτης, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ μονομαχῶν δὲν ἔβαλε κατὰ σκοποῦ. Οἱ μάρτυρες τοιοῦτης μονομαχίας καταδικάζονται εἰς δεκαετὴ ἢ εἰκοσαετὴ φυλάκισιν. Ἰδιαιτερον κεφάλαιον τοῦ νόμου ἀφορᾷ εἰς τὴν μεταξύ ἀξιωματικῶν μονομαχίαν, τὰ περὶ τῆς ὁποίας θεσπίζει κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον, ὥστε προκαλεῖ τὰς διαμαρτυρίας σύμπαντος τοῦ σώματος τῶν Βέλγων ἀξιωματικῶν. Ὅταν δὲ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συντάγματος διατάσῃ τὴν μεταξύ δύο ἀξιωματικῶν μονομαχίαν, ἐν ἐκτάκτῳ σοβαρᾷ περιστάσει καταδικάζεται εἰς παῦσιν, ἀποστερούμενος τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως· ἐκτὸς δὲ τούτων καθίσταται ὑπεύθυνος καὶ διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς μονομαχίας. Ὅσαύτως οἱ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν μονομαχοῦντες παύονται καὶ καταδικάζονται ποινικῶς.

Ἐνεκεν κωλύματός τινος, μὴ οὔσης ἐτοιμότητος τῆς Μουσικῆς τοῦ «Γέρο—Σούρη» διὰ τὸ σημερινὸν φύλλον, θὰ τὴν καταχωρίσωμεν ὀφεικτικῶς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Εἰς τὰς ἐν τοῖς τελευταίοις φυλλαδίοις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐντυπώσεως τῆς εἰς Σικάγον μεταβάσης διευθυντρίας τῆς κ. Παρρέν, ἀπαντῶμεν καὶ τὸ ὄνομα τῶν μέχρι τινὸς συνταξιδευσάντων κ. Piérart, γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν Βελγικῶν ταχυδρομείων καὶ τῆς κ. Piérart ἀγνησίας τὸν τύπον καὶ τὸ γένος (Ἀμπελά) ἐλληνίδος. Ὁ ἀκούρατος κ. Piérart καὶ ἐν τῇ ταξιδίᾳ ἔτι ἀνεκοίνου, προκαλούμενος τὰς μεταρρυθμιστικὰς του ἰδέας καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἔτι εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ. . . Ἐπιφορισμένη—γράφει ἡ λογία κ. Παρρέν—ν' ἀντιπροσωπεύσω εἰς Σικάγον μέγα τι γυναικείον τοῦ Βελγίου σωματεῖον, ἀναφέρω τοῦτο εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν τῶν Βελγικῶν

ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων κ. Piérart. Ἐντεῦθεν συζητήσεσι ἀτελεύτητοι ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος, ἐπὶ τῆς γυναικείας ἐργασίας. Ὁ κ. Piérart εἶνε προοδευτικὸς· εἰσήγαγεν ἤδη τὰς γυναίκας εἰς πάντα τὰ τηλεγραφεῖα τοῦ Βελγίου, ἀποφαίνεται ὁμοῦ, ὅτι εἰς τὰ ταχυδρομεῖα, θεωρεῖ τὴν γυναῖκα κατὰλληλον μόνον διὰ τὰ μικρὰ γραφεῖα.

500 περίπου ἄτομα ἐπνίγησαν εἰς τὸ ναυαγίον τοῦ Ἀγγλικοῦ ἠωρηκτοῦ «Βικτώρια» Παράδοξο: σύμπτωσις! τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ πλοῖον εἶναι τὸ τρίτον, ὅπερ φέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα, μεταξὺ ἄλλων δύο ἀπολεσθέντων ἐπίσης ὑπὸ τραγικὰς περιστάσεις.

Τὸ πρῶτον ὅπερ ἐξετέλει τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἰνδιῶν ἐναυάχησε κατὰ τὸ 1856, παρὰ τὸ Ἄδεν.

Τὸ δεύτερον ἐναυάγησε πρὸ 5—6 ἐτῶν, μεταξὺ Διέππης καὶ Νιουγάρθεν. Δώδεκα ἐβιάται ἐπνίγησαν. Τὸ τρίτον, τέλος, τὸ θεωρητικὸν «Βικτώρια» ἔσχε 460 θύματα.

Ὁ Βερναρδὲν δὲ Σαιν Πιέρ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας, λέγει πού:

«Οἱ φύλλοι προτιμῶσι νὰ πετοῦν πάντοτε πρὸς τὸ πλεονεκτῶν γῶμα καὶ τοῦτο εἰς ἐνοσίχθων. διὰ νὰ δυνάμει νὰ τοῦ; συλλαμβάνωμεν εὐκολώτερον.»

Τὰ ἐγκαινία τῆς Κορινθιακῆς διώρυγος τελοῦνται ἀνωπεθέτως τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

Ἐν Κηφισίᾳ ἐτελέσθησαν ποδηλατικοὶ ἀγῶνες, πρῶτην φοράν ἐν Ἑλλάδι.

Διὰ Β Δ Αἱ ἄρχαὶ τῆς Κυπαρισσίας ἐπανήλθον ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὴν ἄνω πόλιν.

Ἄγγλος τις ἱατρὸς βεβαίως τὴν πλήρη θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν διὰ τῆς ἐξῆς συνταγῆς. Ἐν ἀποβράσματι σελίνου, κομμένου εἰς μικρὰ τεμάχια, ρίπτει γάλα, ὀλίγον ἄλευρον καὶ εὐώδη κάρυα, προσέτι δὲ φέτος ἄρτου καὶ γεώμηλα, τὰ ὅποια ψήνει ἐντὸς γυτράς μέχρι οὗ ἀποτελεσθῆ εἶδος γλυκύσματος. Διὰ τοῦ φαγητοῦ τούτου ἐγγυᾶται τελείαν θεραπείαν.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν μίαν ἄλλην συνταγὴν, τῆς ἐξῆς: «Ἀνάμιξον ἄλευρον φακῆς μετὰ ἐλείτος τοῦ μηνός» Μαΐου ἢ τῆς Ἀναλήψεως. Τὸ ἐξ αὐτῶν κατὰπλασμα θεῖς ἐπὶ τῶν ἀλγούντων ἄρθρων. Ἰδίως θεραπεύονται διὰ τούτου οἱ κατὰ πρῶτον προσβαλλόμενοι.»

* * Κατὰ τὴν ἱατρὸν Σάλεϋ Σούμπρη, ἡ Αἴγυπτος δὲν ἔχει φόβον νὰ φιλοξενήτῃ εἰς τὰς χώρας τῆς τὴν χολέραν, καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς πλημμύρας τοῦ Νεῖλου.

* * Οἱ σύζυγοι διὰ νὰ ἐκτιμῶσιν ἀλλήλους πρέπει νὰ γνωρίζωνται διὰ ν' ἀγαπῶσιν ὁμοῦ ἀλλήλους, πρέπει νὰ μὴ γνωρίζονται.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Ὀμοιοῦς.»

Χθὲς καὶ προχθὲς παρεστάθη ἡ Μυζὸτ ἢ Μουρίτσα τοῦ πολυκλαύστου Γαλλοῦ συγγραφέως Γκυ δὲ Μωπασσάν. Τὸ ἔργον οὐδὲν ἡμῶς ἤρρεσεν εἶναι δι' ἐξοχικὰς οἰκίας καὶ οὐχὶ διὰ θέατρον καὶ μάλιστα Ἑλληνικόν. Σκηναὶ μονότονοι καὶ ἀτελεύτητοι ὑπὸς ἐπιβόαν. Τὸ κύριον πρόσωπον, ἡ Μυζὸτ, φανερώναται μόνον εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν καὶ εἰς ταύτην ἀποβλήσκει. Οἱ

ἠθοποιοὶ ὁμοῦ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ παραστήσωσι καλῶς τὰ μέρη των, ἂν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν καθισμάτων ὀλίγον τοὺς ἠκούομεν, ἕνεκα τοῦ μεγάλου πατάγου, ὃν ἔκαμνον, ὀπισθὲν μας, ἢ ἐν τῇ πλατείᾳ μουσικῆ, ἣτις ἀενάως ἔπαιζε διάφορα τεμάχια.

Εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς Μυζὸτ, ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Βερώνη καὶ ὁ κ. Κοτοπούλης ἐδείχθησαν ἐξοχοὶ· ἐπίσης ἡ κυρίη Σοφία Ταβουλάρη, λαπρὰ ὑπεκρίθη τὸ πρόσωπον τῆς ιδιουτρόπου ἀδελφῆς τοῦ... τοῦ... (Μήπως μᾶς στέλλουν προγράμματα οἱ κ. κ. θιασάρχαι, διὰ νὰ μᾶς ὑπενημιζοῦν τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων προσώπων!)

Μετὰ τὴν Μυζὸτ ἐδιδάχθη ἡ ἀρχαία μὲν, ἀλλὰ καλλίστη κωμωδία «Νύφη καὶ φορὰ», εἰς ἣν διέπρεψαν οἱ κ. κ. Γ. Σταματόπουλος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, Δ. Βερώνης, ὡς Πτευναρχῆς, ἢ δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη, ὡς Χαρίκλεια καὶ ἡ κ. Σταματοπούλου ὡς ὑπρέτρια.

Θέατρον «Τσόχα»

Κατάμυστον ἦτο κατὰ τὴν πρῶστασιν τοῦ κωμειδουλίου τοῦ κ. Στεφάνου. «Ἐπὶ τοῦ κατὰστροφῆτος.» Τὰς κρίσεις μας, προσεχῶς.

Μεφιστοφελῆς.

Θέατρον «Παραδείσου»

(Ἐκ τῶν παρασκηνίων)

Κι' ὕστερα λέγουσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει μετὰ Χριστὸν προφήτης! Νὰ ποῦ ὁ ὁμογάλακτος, ὁ ὁμομήτριος, δὲν εἰξεύρω ὁμοῦ ἂν ἦναι καὶ ὁμοπάτριος, ἀδελφὸς μου Μεφιστοφελῆς, ἀπὸ δέκα ἡμερῶν ἐπροφήτευσεν ὅτι ἡ κ. Παρασκευοπούλου εἰς τὴν «Φαιδώραν» θὰ ὑστέρει κατὰ πολὺ τῆς δεσποινίδος Βερώνη, καὶ ἐβγήκεν ὅχι μόνον ἀληθινός, ἀλλὰ καὶ κατὰ παραπάνω νὰ σὰς εἰπῶ ὁμοῦ, μ' ὅλην τὴν διαβολικὴν μου ιδιότητά, φοβοῦμαι πολὺ τὴν μῆνιν τῆς κ. Παρασκευοπούλου καὶ δι' αὐτὸ παύω τὰς περικτεῖρας ἐπὶ τῆς Φαιδώρας κρίσεις καὶ πετῶ εἰς τὴν Μερόπην, ἣτις ἐδιδάχθη τελείως. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐν τῇ τραγωδίᾳ ταύτῃ εἶναι τι τέλειον. Ἡ προχθεσινὴ παράστασις ἦτο θεατρικὴ ἀπόλαυσις ἐκ τῶν σπανίων. Φαντασθῆτε Μερόπην τὴν Κ. Παρασκευοπούλου, Πολυφόντην τὸν ἐν παντὶ ἀριστεύοντα καὶ διακρινόμενον κ. Πετρίδην. Ἐπειτα Αἰπύτων τὸν κ. Κουρῆν. Κρίμα νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέπη ὁ γῶρος καὶ ὁ χρῶ-

νος νὰ γράψω ὅ,τι ἀκριβῶς ἔπρεπε. Ζητῶ παρ' αὐτῶν συγγνώμην, διότι γράφω
 ἔς τὰ πεταχτά

Διὰ βολος.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὅδος Δελφικῆς ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6. — Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 15.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ « ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ »

Ὡς προεγράψαμεν ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 18 καὶ 19 φύλλοις τῆς «Οἰκογενείας», διὰ τὸν πρὸς σύνταξιν διηγήματος διαγωνισμὸν μας ἐλάβομεν 10 ἐν ὅλῳ διηγήματα, τῶν τῶν τιτλοῦς ἐδημοσιεύσαμεν ἐπίσης.

Τὰ ἀνεγνώσαμεν μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ἐζητήσαμεν δὲ τὴν γνώμην καὶ ἄλλων φίλων τῶν γραμμάτων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ συνεφώνησαν μὲ τὴν ἰδέαν μας, ὅτι οὐδὲν τῶν ἀποσταλέντων ἦτο σύμφωνον μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πλεῖστα τούτων, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἀνωτέρω παραλείψεως, ἔχουσι πολλὰς ἀρετὰς, καὶ διὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῶμεν, ἀπεφασίσαμεν νὰ λάβωμεν μέσον τινὰ ὅρον· δηλαδή, οὐδὲν νὰ βραβεύσωμεν καὶ πάντα νὰ βραβεύσωμεν.

Ἐξηγουόμεθα:

Α'.) Καὶ εἰς τοὺς δέκα, οἵτινες ἐτίμησαν τὸν διαγωνισμὸν μας, θὰ ἀποτέλλωμεν τὴν Οἰκογένειαν, ἐπὶ ἐν ἔτος **δωρεάν**.

Β'.) Τὰ σχετικῶς καλλίτερα (5 ἢ 6) θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ σημερινὸν καὶ τὰ προσεχῆ φύλλα τῆς Οἰκογενείας (οὐχί, βεβαίως, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ἀλλὰ συμφώνως μὲ τὰς τυπογραφικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φύλλου.)

Γ'.) Ἐκεῖνοι, ὧν τὰ διηγήματα δημοσιευθῆσονται θὰ δοθῶσι **δωρεάν** ἐπίσης, αἱ **Ἐπαγγελίαι**, βιβλίον κομψώτατον ἐκδοθὲν τὸ πρῶτον εἰς ἡμίφυλλον, ὡς Παράρτημα τῆς «Οἰκογενείας.»

Καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἡ «Οἰκογένεια», ἀντὶ νὰ

πληρώσῃ μόνον 30 δραχμῆς, δῶκεν πράγματα, ἀξίας 70 περίπου δραχμῶν.

Καλὴν ἐντάμωσιν λοιπὸν, εἰς προσεχῆ διαγωνισμὸν, ὅστις θὰ γείνη ἐπὶ ἄλλων βάσεων.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Κατὰ ποῖον μῆνα αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦσιν ὀλιγότερον τῶν ἄλλων μηνῶν καὶ δικτῆ;

Βέρρα Β.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γρίφου:

(ἰώ-δίς-ἰα) = Ἡ Ὀδύσεια.

Λύται: ἡ δεσποινὶς Κατίνα Κτενᾶ καὶ ὁ κ. Ἐμ. Γρ.

Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Ε Ζ Ζ. Τρίπολιν Τὸ ποιημά σας δὲν ἀμοιρεῖ φαντασίας, ἀλλ' ἔχει δημοσιευθῆ, ἄλλο, τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς ὑποθέσεως Ὅσα «Οἰκογένειαν» ἀριθ. 4. Ἐπίσης ὁ μοχαρίτης Δ Κόκκος ἐδημοσίευσεν ὁμοίον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Νὰ καταγίνετε εἰς τὴν ποιήσιν θὰ γίνετε μὲ τὸν καιρὸν καλὸς προσέχετε ὅμως, μὴ λαμβάνετε συχνὰ ποιητικὰς ἀδείας· λ.χ. λέξις ἐπαίτιζα δὲν ὑπάρχει· εὑρετε ἄλλην λέξιν ὁμοιοκαταληκτοῦσαν τῇ φράσει· ἰά

Ἄγαθο κλεῖ (Κίτσω). Κάϊρον· Στείλατέ μας τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν σας ὅπως σὰς ἀποστείλωμεν τὰς «Ἐπαγγελίας»

Νεῶνες, πτυχιούχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν α' Ἀριστα, ζητεῖ θέσιν διδασκαλίας τῆς Γαλλικῆς, παρ' οἰκογενείᾳ ἢ σχολείῳ Ἡ διευθύνσις τῆς «Οἰκογενείας» τὴν συνιστᾷ ἀνευδοκίστως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἧ καὶ τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

Νέος, ἐγγράμματος ζητεῖ θέσιν Οἰκονόμου ἢ φροντιστοῦ παρὰ τινὶ οἰκίᾳ ἢ καταστήματι. Ἡ «Οἰκογένεια» τὸν συνιστᾷ ὀλοψύχως.

Οἱ προπληρώνοντες νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεάν τὰς «Ἐπαγγελίας», μυθιστόρημα τοῦ Jules Case, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς 6ης Γαλλικῆς ἐκδόσεως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)